

Europa té nom de dona

MONTERRAT MINOBIS

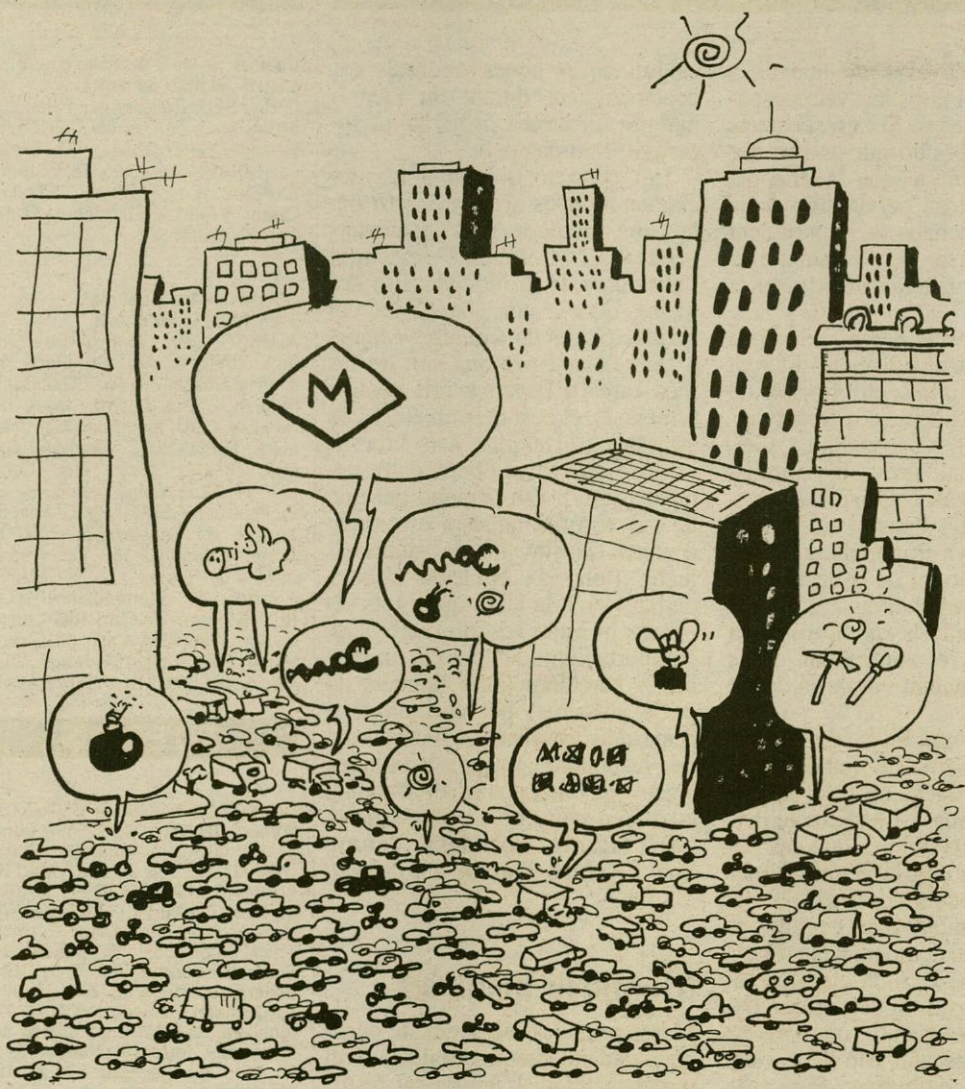
Europa té nom de dona és una de les frases que emmarquen la campanya electoral d'Iniciativa per Catalunya. I la veritat és que ben poca gent ha volgut adonar-se que Europa és una realitat femenina no tan pel nom sinó perquè moltes dones creiem en el projecte de la Unió Europea. Fins a tal punt que diverses campanyes han estat promogudes perquè en aquestes eleccions al Parlament Europeu del dia 12 de juny, la presència de les dones en l'Assemblea comunitària aconseguixi una autèntica paritat democràtica. Paritat ara per ara bastant impossible si ens atenim a la composició de les llistes electorals dels principals. El lobby de dones de Barcelona ha presentat un elaborat estudi comparatiu de totes les llistes electorals pel que fa a la presència de les dones. Els principals partits catalans, que han fet algun esforç per a incorporar-hi més dones, estan en alguns casos bastant lluny de la paritat democràtica demanada i recomanada especialment des de les mateixes instàncies europees. Les dades presentades pel lobby (que cap mitjà de comunicació ha destacat tot i la convocatòria de roda de premsa que es va fer) són en síntesi aquestes: a Iniciativa per Catalunya, dels 10 candidats/candidates que presenta a la llista del Principat, sis són dones: el 60%.

En la llista conjunta dels 64 candidats/tes, les dones són 32, un 48%. A la coalició Por la Europa de los Pueblos, de la qual forma part ERC i Acció Catalana, dels 64 només hi ha 19 dones; dels 28 que presenten a Catalunya ERC-AC set són dones, cosa que representa un 24%.

A Convergència i Unió, dels 64, 23 són dones: un 34,5%. Al PP, dels 64, 16 són dones, que representen un 24%. I, finalment, al PSOE-PSC, dels 64 candidats/tes, 33 són dones; per tant, un 49%. Pel que fa als 10 candidats/tes de Catalunya, quatre són dones i representen un 40%. Una altra dada a tenir en compte són els llocs reals que ocupen la majoria de les dones i, en aquest cas, evidentment les dels partits que en presenten més i que estan més ben col·locades per aconseguir escó són les d'IU-IC i PSOE-PSC. Però malgrat les xifres la igualtat democràtica o, el que és el mateix i més important, la presència de les dones en els llocs de presa de decisions continua lluny de ser el 50%.

Quantes campanyes més s'hauran de fer? O algun dia, potser, les dones haurem de prendre la decisió de no votar?

Tant de bo que aquesta frase, tan bonica i tan electoralista alhora, d'Europa té nom de dona, sigui alguna cosa més que una frase.

La paraula és 'incertesa'

FERMÍN BOCOS

Segons l'articulista, les eleccions europees del pròxim 12 de juny no semblen gaire importants per a la gent. És clar, però, que hi ha molts electors que voldran traslladar la seva indignació pels escàndols de corrupció a uns comicis on els europeus, de fet, ens hi juguem qüestions ben diferents

Tenim ja a sobre les eleccions europees i em sembla notar molta més inquietud entre els polítics que interès entre la gent. Els ciutadans corrents que surten a les enquestes de la televisió o truquen a les tertúlies de la ràdio manifesten una gran indiferència per la cosa europea; no sembla tant una discrepància amb el model seguit per forjar la Unió i les seves institucions com un distanciament general de les qüestions relacionades amb la política. Aquesta activitat —la política, la gestió dels afers públics— travessa una època de gran descredit. És el llegat indesitjable de tants i tants escàndols que hem anat coneixent aquests últims mesos.

Paradoxalment, la irritació que provoquen els desagradables episodis relacionats amb la corrupció podria propiciar ben bé una presència massiva d'electors davant les urnes, el pròxim dia 12 de juny; ciutadans disposats a transferir la seva indignació a la papereta del vot. Segons m'expliquen, aquesta és, ara mateix, la por principal en els cercles governamentals. Por a un vot de càstig impulsat més per l'enuig generat per la interminable crònica de tripijocs en què s'ha convertit últimament la vida oficial que no pas per la mala gestió política socialista pròpiament dita. Aquesta preocupació sembla que es transforma en vertigen quan les enquestes reflecteixen el també molt augmentat grau d'insatisfacció d'amplis col·lectius davant d'una situació econòmica el principal tret recessiu de la qual —l'atur— continua creixent un mes rere l'altre, encara que en alguns sectors es comenci a albirar un principi de recuperació.

Mentre el ciutadà corrent revela les seves intencions electorals amb més o menys sinceritat, en el que en podríem dir el país oficial la nota dominant és l'atonía. Hi ha departaments que amb prou feines fan res; i altres funcionen molt a poc a poc, com si estiguessin esperant esdeveniments.

Les capes superiors de l'Administració (nodrides per funcionaris de nivell alt i procedència digital) sembla que pateixin de silicosi: gairebé ni se'ls nota la respiració política. Parlant amb més d'una persona he arribat a la conclusió que totes les seves energies semblen minades per la

incertesa dels idus de juny. L'evidència més cridanera d'aquest notable estrès provocat per la situació política és la pèrdua de sentit de l'humor. No accepten ni una broma; ni tan sols les més innocents.

Un altre dels fruits de tanta ansietat són els pronòstics. S'ha posat de moda aventurar el resultat de les eleccions i, pel que he pogut sentir per aquí i per allà, gaudeix d'una notable acceptació la profecia que, a més, s'atreveix amb la quiniela política que hi haurà l'endemà. He de dir que en aquest registre —la combinatòria postelectoral— hi ha divisió d'opinions. En ambients no socialistes (parlo de seguidors del Partit Popular, però també de gent que envolta el senyor Anguita) es pensa que un Felipe González molt derrotat no tindria cap més sortida que dissoldre les Cambres i convocar eleccions legislatives cap a la meitat de la tardor. En l'altre extrem em sembla veure-hi, sobretot, gent resistent convençuda que no hi ha motiu per barrejar les coses, i que una cosa és el Parlament d'Europa i una altra les generals. Aquest sector opina que per adversa que pogués arribar a ser la seva fortuna a les urnes el segon diumenge de juny, el seu cap de files, Felipe González, ha de resistir. Han fet bona aquella màxima, incomodíssima, atribuïda a Manuel Azaña, segons la qual: resistir és guanyar. D'aquesta màxima semblen extreure l'energia que els porta a defensar la continuïtat de González al capdavant del govern, sigui quin sigui el resultat de les votacions. Per a aquest sector —forjat entre els dirigents del PSOE no contaminats pels casos coneguts de corrupció—, Felipe ha d'aquantar pressions i depressions i tirar endavant.

La meva impressió personal és que aquest corrent d'opinió, fins i tot gaudint de gran predicació en els ambients interns del

PSOE, no està cridat a marcar la tendència dominant. En aquesta tasca —i continua sent una simple opinió— crec que porten avantatge els quietistes. A aquest grup pertany, per exemple, l'ampli i mai desfet sector guerrista. En aquest campament no són pocs els personatges que com qui diu continuen asseguts davant la seva tenda esperant que passi el seguici fúnebre d'algun dels seus enemics... interns.

Des d'altres observatoris el que es veu amb més nitidesa és l'elevat nerviosisme que afecta els dirigents del Partit Popular. Escrit en sentit, per descomptat, figurat, la seva imatge em sembla la d'una gossada encaixant a la presa. No sé si tenen pressa o no per arribar (al poder), però fan tant soroll que a aquest pas corren el perill d'equivocar-se de meta.

Als seguidors d'Aznar, sobretot aquells que cada dia són més visibles en els mitjans de comunicació, els correspon l'afany més gran en la creació del clima de crispació política, i la seva seqüela principal és el canvi de la naturalesa original de la consulta del 12 de juny. Tots sabem que aquell dia les urnes estan cridades exclusivament a proveir diputats per als Parlaments europeu i andalús, però ningú ja no pot evitar, a aquestes altures, el caràcter de consulta sobre política interna espanyola que té la convocatòria. Això vol dir que aquell dia serà examinada la recent tasca de govern de Felipe González, amb prioritat sobre el discret balanç de l'anterior fornada al Parlament Europeu o la discutida gestió de Manuel Chaves des del Palacio de San Telmo, a Sevilla.

Aquesta circumstància —les eleccions s'han convertit en una mena de primera volta— incomoda, i molt, la família socialista. El mateix president González va deixar traslluir aquesta sensació en algunes

de les seves paraules en l'entrevista de dijous a la matinada al plató d'Antena 3 Televisión. No li agrada —i s'entén— que a un any vista de les últimes eleccions legislatives (celebrades el 6 de juny de 1993) s'insisteixi en la necessitat de tornar a convocar unes eleccions generals. Constitucionalment, passi el que passi d'aquí a dues setmanes, res no pot repercutir sobre la situació actual mentre el PSOE aconseguixi prou suport parlamentari. Sobre el paper, encara disposa de tres anys més per continuar governant. Això és així i des del punt de vista de la legitimitat: la cosa no té discussió. Una altra cosa és la conveniència o no de fer les coses així prenent exemple d'alguns costums de l'estruç en el moment de fer política.

Queda clar que si els populars obtenen un avenç notable sobre el PSOE però també cobren el seu els nacionalistes bascos i catalans, poc o res canviarà en el règim de suports parlamentaris tàctics que en l'actualitat emparen la governació de Felipe González. Des d'aquesta perspectiva, la legislatura continuaria, com a mínim, fins que entressin en joc els interessos polítics encara per descriure en la partida que correspondrà als afanyes de l'any que ve: 1995.

Amb tot, si l'avantatge que pogués obtenir el Partit Popular sobre els socialistes fos tan gran que aquests perdessin la casa a Andalusia i la cara a Europa, aleshores potser el ciutadà Felipe González es veuria obligat a reforçar la legalitat amb una bona dosi de sentit comú que portés a dissoldre el Parlament i convocar noves eleccions.

Les opinions polítiques de la gent són canviants, i també les seves percepcions de la realitat. De totes, la pitjor, al meu parer, és la incertesa. En política és indesitjable. Per això convé saber en què pensa la gent a cada moment; conèixer el seu estat d'opinió; els seus desitjos polítics. I extreure'n conclusions acceptant tothom, i en primer lloc els governants, la lliçó que puguin impartir les urnes. En aquest sentit, espera molta feina després dels idus de juny. De moment, la paraula és incertesa.

Fermín Bocos és periodista
(Trad. Ricard Fitè)